

Când spun francezii că este „Saint-Glinglin”?

Când spunem și noi la Sfântul-Așteaptă, adică în nici un caz mâine! Ci peste foarte, foarte mult timp, la calendele grecești sau la paștele cailor sau când va face plopul pere și răchita micșunele, sau când va zbura porcul, ca să spunem așa, niciodată...

Așadar, nu este foarte ușor să spunem când sărbătoresc francezii ziua acestui Saint (*Sfânt*) Glinglin, un nume destul de trilulilu! De aceea numele acestui sfânt nu se regăsește nici în calendar! Din fericire... căci dacă s-ar fi găsit... cine știe, vreun biet băiețel s-ar fi procopsit cu numele ăsta de „Glinglin” și nu i-ar fi fost deloc ușor să-l poarte!

De fapt, expresia „à la Saint Glinglin”, ca multe altele de acest fel, are o istorie complicată, cunoscând transformări datorate unei evoluții a cuvintelor și a unei distorsiuni de sens.

„Saint” este o deformare a lui *seing*, cuvânt preluat din dialectul alsacian care înseamnă „semnal”, iar „glinglin” este un verb care provine tot din același dialect, „glinguer”, care înseamnă „a suna”. La origine, înainte de a cunoaște aceste transformări despre care spuneam, prin această expresie se spunea „când va suna clopotul”!

Știți cum se traduce „à la Saint Glinglin” în alte limbi? Englezii și americanii spun ca și noi „când va zbura porcul”, maghiarii „când se va termina catedrala”, o evocare a timpurilor în care pentru ridicarea unei catedrale era nevoie de secole...

Când mă voi îndrăgosti?

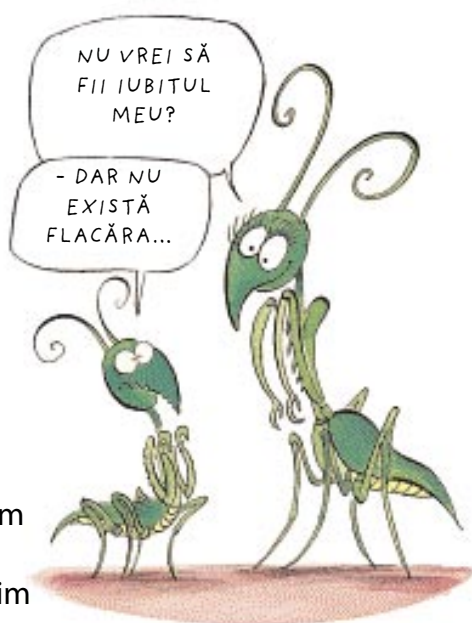
Pasiunea unei iubiri,
spre deosebire de prietenie
sau dragostea pentru familie,
ne copleșește ființa cu toată
puterea, câteodată atât de intens,
încât ne face fericiți și nefericiți
în egală măsură...

Putem smulge
petale de margarete pentru
fiecare dintre cei pe care-i iubim...
îi iubim un pic, mult, cu pasiune
și chiar la nebunie... câinele,
prietenul, prietena, unchiul,
părinții. Însă, a te îndrăgosti
este altceva!

Fericit pentru că ai găsit
„sufletul pereche”, iar câteodată
nefericit pentru că nu poți păstra
pentru totdeauna aproape de tine
persoana la care te gândești clipă de
clipă... Pentru că, atunci când ești
îndrăgostit, ai vrea să împarți
totul cu ea... uneori până la a-ți
pierde propria identitate!

O privire care ne tulbură,
un sentiment de complicitate la care
întotdeauna ai visat, dorința nebună
de a te afla tot timpul în preajma ființei
iubite... Nu există o vârstă anume la care
te îndrăgostești, chiar dacă dragostea
la prima vedere nu este aceeași la 10 ,
la 15 sau la 30 de ani!

Și, dacă de cele mai multe ori
credem că trebuie să așteptăm să devenim
mari pentru a ne putea îndrăgosti „cu
adevărat”, odată deveniți adulți, ne amintim
cu nostalgie de prima iubire din copilărie
care a avut intensitatea inegalabilă
a tuturor acelor de fiecare
dată „prima oară”...

Când au început pictorii să folosească pensule?

Pictorii erau adevărați artiști care decorau cu fresce pereții cavernelor. Ei se serveau fie de pensule, fie de degete, fie de șabloane... sau pur și simplu luau vopsea în gură și suflau... pentru realizarea operelor lor.

Degeaba spunem că nu strămoșii noștri au fost cei care au pus la punct, la vremea lor, rețeta prafului de pușcă sau mașina cu abur... cu toate acestea au fost niște inventatori minunați. Cu mai mult de 10 000 de ani î.Hr., ei știau deja să fabrice instrumente pe cât de sofisticate, pe atât de ingenioase, precum acul de cusut din os sau pensula din păr de ren!

Numeroase picturi rupestre s-au păstrat până în zilele noastre ca, de exemplu, cele din grottele Lascaux, în Franța. Uneori acestea rămân o enigmă pentru noi: cu toate că mamuții, caii sau bizonii nu mai reprezintă un mister, totuși nu putem recunoaște semnificația anumitor semne geometrice cu forme complicate și ciudate care însoțesc aceste imagini...

Paleta de culori era formată din tot ceea ce Mama Natură le punea la dispoziție: pământ roșu, ocru sau brun, anumite pietre asemănătoare cretei și cărbune de lemn pentru desenele în negru.

Și dacă pictorii preistorici ar fi vrut să ne transmită niște secrete de dincolo de timp?...

Când ne-am privit prima dată într-o oglindă?

În poveștile cu zâne,
deseori oglinda are puteri magice!
Alice intră prin ea pe urma aventurile
din Țara Minunilor, în timp ce
crăiasa cea rea din Alba-ca-Zăpada
o întreabă în fiecare dimineață dacă
este cea mai frumoasă din lume...
Deoarece atracția ei magică
ne face să ne vedem pe noi
înșine întocmai cum
ne văd ceilalți!

Înainte de apariția
oglinzii, oamenii își
contemplau chipul în apa lină
și limpede a bălților și lacurilor,
așa cum făcea frumosul Narcis
care s-a îndrăgostit de propria
imagine și a murit chinuit de
gândul că niciodată nu-și
va putea atinge
celălalt chip.

Primele oglinzi vor fi fabricate
în Antichitate, iar până în secolul al XIV-lea,
ele sunt făcute din metal șlefuit, mai întâi de
formă concavă, iar mai apoi, pe măsură ce
tehnicele au fost îmbunătățite, au luat forme
din ce în ce mai plate. Abia după aceea
oglindea va fi perfecționată, aplicându-se
pe ochiul de sticlă un strat de cositor,
în aliaj cu alte metale.

Astăzi oglinda
este un obiect de mobilier
obișnuit pe care îl punem în
sufragerii, în dormitoare, în sălile
de baie și chiar în poșete.
În parcurile de distracții sunt
folosite pentru amuzament:
ne deformează chipurile!

A te privi în oglindă înseamnă
a trece un test de curaj, cel de a privi
adevărul în față: să descoperim cum
ne văd ceilalți, să lucrăm pentru a ne
ameliora imaginea prin machiaj, tuns,
ras, îmbrăcăminte și astfel
să ne măsurăm puterea...
de seducție!

Când s-a preparat primul sandvici?

Pentru un nobil englez din secolul al XVIII-lea, a mânca cu mâna era un gest inadmisibil de lipsă de politețe! Și totuși, tocmai în castelul unui lord a fost fabricat, în 1762, primul sandvici...

Într-o noapte friguroasă de iarnă, pe când se afla la una din interminabilele partide de cărți cu prietenii săi, John Montagu, conte de Sandwich, primul lord al Amiralității Majestății Sale, se trezește în fața unei teribile dileme: să întrerupă partida pentru a lua cina, așa cum stomacul i-o cerea imperios, sau să o continue până la miezul nopții?

Servitorul său va găsi soluția miracol: el îi va aduce stăpânului și invitaților săi felii de friptură rece și brânză, servite între două felii de pâine.

Astfel, toată lumea va putea continua să joace, fără să se murdărească pe mâini! Această rețetă, pe cât de simplă, pe atât de atractivă, se răspândește foarte repede în întreaga regiune și mai apoi în toată Anglia.

În 1904, la târgul internațional din Saint Louis, un modest olar texan are la rândul său geniala idee de pe urma căreia va face avere, aducând Statelor Unite renumele de țara sandviciului: el va vinde pentru câțiva cenți o pâine mică umplută cu o bucată de carne de vită tocată, prăjită în ulei, unsă cu muștar, rondele de castraveți murați și ceapă, numită... hamburger!

NU ESTE CHIAR
UN SANDVICI!

NU ARE
PÂINE!

